

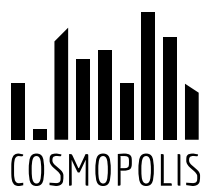
GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

SEN NOCI UNIVERZITNÍ

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

SEN NOCI UNIVERZITNÍ
III.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Georgina Guthrie
THE TRUEST OF WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2017

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

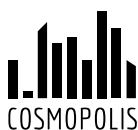
Z anglického originálu The Truest of Words, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2014, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2017 pod značkou Cosmopolis jako svou 6495. publikaci

Tisk FINIDR

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9649-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9648-7 (pdf)

ISBN 978-80-247-5854-1 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara

III.

Mým čtenářům s vděčností.

*Při věrných srdcích svazku o překážce –
ne, nemluvte mi. Láska láskou není,
když opuštěna, opouští též krátce,
neb změnu shledá-li, se sama změní:
Ach ne! Toť maják pevně stojící,
jenž nechví se, v bouř hledí, jež se šíří...*

(SONET 116)

Miranda a bouře

1916, olejomalba

John William Waterhouse (Anglie, 1849–1917)

Soukromá sbírka

Ambrey

1. KAPITOLA

Začátek

*Začátek vám povím, a libo-li, vzácné slečny,
můžete se podívatí na konec;
neb nejlepší ještě zbývá...*

(JAK SE VÁM LÍBÍ, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA DRUHÁ)

„Zatraceně, Matte. Můžeš si pospíšet?“ zabušila jsem na dveře koupelny. Určitě mě slyšel? Zkusila jsem kliku. Zamčeno. „Matte!“

Najednou se za mnou prudce rozletěly dveře Mattovy ložnice a v nich se objevil hlavní podezřelý v děravém triku a kratasech.

„Co děláš ještě v pyžamu?“ zívá a mžoural na mě slepenýma očima.
„Neměla bys už jít do práce?“

„Snažím se. Zaspala jsem. Mám tam být ani ne za půl hodiny...“
Znovu jsem se podívala na dveře od koupelny. „Ale když ty seš tady a Jo si šla zaběhat,“ ukázala jsem mu vzkaz, který mi Joanna nechala,
„tak kdo je sakra ve sprše?“

„Sarah. V půl desátý má pracovní pohovor.“

„Och.“

Okamžitě jsem sklapla. Když jsem se včera vrátila domů z víkendu na Grantovic chatě, všichni byli zalezlí u sebe a měli zavřeno. Copak tu Sarah zůstala na noc i v neděli, když měla druhý den ráno pohovor? Tak tohle bylo vážný.

„Sarah se musela v sobotu vystěhovat ze svého bytu,“ vysvětloval Matt. „Možná tu s náma chvíli zůstane – teda jestli ti to nevadí, samozřejmě.“

Zůstane? To jako myslí, že tady s náma bude *bydlet*?

„Už jsem to řekl Jo. Souhlasí.“

Takže když se mi to nebude líbit, budu ta zlá?

„Jo, jasně. Taky souhlasím. V pohodě.“

Potřebuju přestat pořád opakovat to slovo. Čím víc to říkám, tím víc zlá si připadám.

„Jenom jestli seš si jistá.“

Kousla jsem se do jazyka a přikývla.

„Super. Díky.“ Zalomcoval s klikou u koupelnových dveří. „Za tohle se omlouvám. Možná by ses mohla vysprchovat pozdějc?“ S nadějí se na mě zadíval.

Hm, jasně, včera jsem měla během ranní sprchy sex, pak další odpoledne na kulečnickovém stole, po kterým jsem použila jenom vlhčený ubrousky. Vysprchovat se pozdějc? Ani náhodou.

„Fakt si potřebuju dát sprchu. Jako... vážně.“

„Ááách, chápu. Sarah?“ zařval skrz dveře. „Můžeš sebou hodit?“ A s tím na mě zvedl obočí a opřel se o stěnu. „Takže sis užila pěkný víkend, co?“

Ach, Matte. Jako vždycky ti to až moc dobře pálí.

O půl hodiny později jsem běžela přes univerzitní nádvoří a během toho vytukávala Danielovi textovku. Nebyla jsem si jistá, jestli už bude vzhůru, ale potřebovala jsem se s ním podělit o svoje mizerný ráno.

Neměli bychom spolu telefonovat do jedný do rána!

Zaspala jsem a teď přijdu pozdě do práce!! A.

Ukázalo se, že Daniel je vzhůru a v naprosté pohodě.

Dobré ráno, krásko! Omlouvám se, že jsem tě zdržel tak dlouho.
Měla jsi zůstat u mě!

A k tomu, že přijdeš pozdě do práce, beru to jako ZNAMENÍ. D.

Ha ha. Jak ses vyspal? A proč jsi vzhůru tak brzo? V kolik máš být u otce v kanceláři, abys mu pomohl vybalit?

(Vidíš, jak jsem teď změnila téma?) A.

(Ano, máš můj obdiv. Mistrovsky provedeno, jako vždy.)

Spal jsem jako mimino. Tátovi půjdu pomoci v devět.

Budeš později v jednom kole? D.

Ty jsi spal jako mimino?
Cucal sis palec a počurával se?
Velmi atraktivní. A nejsem si jistá.
Kdo se ptá? A.

Tvůj oblíbený učitel kulečnicku. D.

V tom případě je ti celé mé odpoledne k dispozici. A.

A bude mi k dispozici i něco jiného?
Jsem si jistý, že se mě na to zeptá. Co mu mám říct? D.

Řekni mu, že je perverzní. A.

Znáš ho dobře! ;) Napíšeme si později.
Hodně štěstí s ledovou královnou. D.

Díky za důvěru.
Tak později. Miluju tě, námořníku. xo A.

Taky tě miluju, broučku. V práci budeš skvělá.
Ačkoliv... zapomeň na to. Ty VÍŠ, co mám na mysli.
Už teď mi chybíš. D.

A i když jsem mu na to neskočila, Danielovy ne-tak-jemné náznaky, že bych měla v práci skončit, mi neunikly. Ale v jedné věci měl pravdu – vyspala jsem se tak málo, že už jsem rovnou mohla zůstat u něj v bytě.

Rychle jsem vyběhla schody do děkanovy kanceláře a přitom si vybavila Danielův výraz, když mi včera večer předával klíče od svého apartmánu. Byl tak opravdový – zoufale chtěl, abych věděla, že můžu kdykoliv přijít a odejít, jak se mi zachce, a cítit se tam jako doma. Usmála jsem se a přejela v kapse prsty po přívěsku od Swarovského. Jenže jakmile jsem došlápla na poslední schod, úsměv mi opadl. Na druhé straně kanceláře u oken stála nová děkanka, Elaine Armstrongová, a poklepávala prstem o stůl, oči upřené na místo nade dveřmi. Zírala na hodiny.

Zhluboka jsem se nadechla, udržela hlavu vzhůru a otevřela prosklené dveře.

„Páni, to bylo šílené ráno...“ vyhrkla jsem, ale zastavila mě vražedným pohledem ještě dřív, než jsem se vůbec dostala ke stolu.

„Osm třicet?“

„Pardon?“

„V tuhle dobu vám začíná pracovní doba, je to tak? Osm třicet? Jste Aubrey Priceová?“

Mrkla jsem na hodiny. Přišla jsem o pět minut později.

V pokusu nevšímat si jejího mrazivého chování jsem k ní natáhla ruku.

„Ano, jistě. Aubrey Priceová. Ráda vás poznávám.“

A zatímco moje dlaň byla zpocená, ta její byla studená a suchá. *Kostnatý pařát* by pro ni byl výstižnější.

„Omlouvám se za těch pár minut zpoždění,“ pokračovala jsem a snažila se vyplnit to ticho. „Měla jsem to nejbláznivější...“

Stáhla ruku a znovu mě přerušila.

„Možná David Grant na věcech, jako je dochvilnost, netrval, ale já mám pro ni slabost. Můžete mě klidně nazývat pedantkou.“

Její stále nemilosrdné modré oči postrádaly jakoukoliv stopu humoru.

Pedantka? Dokázala bych vymyslet pár věcí, jak ji nazvat, ale „pedantka“ mě rozhodně nenapadla.

V žaludku se mi vzbouřily všechny žaludeční šťávy. Takže u ní není na omluvy nebo vysvětlení místo. Fajn.

„Už se to nestane,“ řekla jsem, setkala se s ní pohledem a nenechala se od ní zastrašit.

„Jsem ráda, že jsme si rozuměly.“

Utekla jsem ke svému stolu a otřela si dlaně do sukně. Líně kolem něj prošla a přejela přitom po pracovní desce svým pěstěným prstem s dokonalou manikúrou. Potlačila jsem nutkání se otrást.

„Minulý týden jsem tu byla,“ prohodila. „Kdybyste tu byla také, mohly jsme si o mých očekáváních promluvit.“

„Musela jste se zastavit během doby, kdy měla službu Gisele. Já pracuji v pondělí, ve středu a v pátek dopoledne,“ vysvětlila jsem.

„Jsem si vědoma vašeho rozvrhu. Zastavila jsem se tu v pondělí ráno. Nebyla jste tu.“

„Ano, to je pravda. Děkan mi dovolil vyměnit si s Gisele službu, abych mohla jít na zkoušku.“

„Chápu.“

Co chápeš, ty mrcho? Měla jsem podělanou zkoušku!

„Jsem překvapená, že vám děkan Grant nenavrhl, abyste se zastavila ve středu nebo...“

Prerušila mě mávnutím ruky. „Na tom nezáleží. A prosím nezapomeňte, že David Grant už tu nadále děkanem není. Jsem to já.“

„Jistě.“

„Budete si muset zvyknout na nový pořádek. A to brzy.“

Milá dámo, k tomu není na světě dost času.

„Dala bych si nějakou kávu,“ oznámila. „Nízkotučné mléko a jeden umělý cukr.“

A s tím se otočila na svém vysokém podpatku a odkráčela do zadní kanceláře.

Fajn, slečno Okázalé pózy. Tak teda kafe.

Zapnula jsem překapávač a vrátila se ke stolu, abych si otevřela e-mail. Po několika neúspěšných pokusech se přihlásit jsem to vzdala. Nalila jsem Elaine hrnek a došla s ním ke dveřím do kanceláře.

„Děkanko Armstrongová? Tady je ta káva.“ V obavě, aby mě nešežel nějaký výboj z elektrického plotu, kdybych šlápla vedle, jsem ji položila na polici s knihami poblíž dveří. „A měly bychom zavolat na IT oddělení. Nefunguje mi heslo k e-mailu.“

„Nechala jsem ho změnit,“ promluvila kamsi do zdi před sebou, když vytahovala z police nějaké katalogy a následně je házela na podlahu. „Jakožto univerzitnímu studentovi nebyl váš přístup k tomuto e-mailu vhodný. Nikdy bych na tuto pozici studentku nepřijala, kdyby to bylo na mně. Gisele si s e-maily poradí sama.“

Cože? Když měl děkan Grant učinit nějaké rozhodnutí, které by ovlivnilo studenty, vždycky se mě ptal na můj názor. Ten už ale očividně není vítaný.

„Vyřídím tedy papíry.“ A s tím jsem popadla hromadu složek z pořadače před kanceláří.

Elaine se objevila ve dveřích hned za mnou, hrnek s kávou v ruce.

„Není třeba, abyste měla přístup i ke kartotéce. Vezmu si váš klíč.“

Odložila jsem papíry a sundala příslušný klíč ze svého kroužku. Když jsem jí ho vkládala do natažené dlaně, málem jsem skřípala zuby.

„Dobrý bože, co je tohle za kafe?“ Zhnuseně odložila hrnek.

S Davidem jsme se často smáli nad otřesností naší ranní kávy, ale i tak jsme ji oba vypili. Byl to takový náš vtip. S Armstrongovou o ní očividně vtipkovat nebudeme. Ve skutečnosti byly jakékoliv vtipy velmi nepravděpodobné.

„Je to President's Choice. Skvělá kanadská káva,“ odpověděla jsem.

„Na téhle kávě není skvělého *nic*.“ Odešla do své kanceláře a vrátila se s desetidolarovkou v ruce. „Příště radši Starbucks, ale pro tentokrát mi dojděte do Wymilwoodu a kupte mi šálek ranní kávy. Nechte ji tak. Zbytek si dochuťím.“

„Chcete, abych vám došla koupit kávu?“

Hlasitě nasála nosem vzduch, až jsem čekala, že jí z něj při výdechu vyšlehnou plameny.

„Je to problém?“

„Ne, vůbec ne. To je v pořádku. Jen jsem myslela, že je tady spousta věcí, co musím vyřídit...“

„Deset minut zdržení snad zvládnou,“ protočila panenky a vrátila se do své kanceláře.

No, došla jsem k závěru, že deset minut mimo její společnost zase nezní tak špatně. Popadla jsem kabelku a cestou ven jsem poslala Danielovi textovku.

Elaine si myslí, že moje kafe je hnusný. A.

Odpověděl, zrovna když jsem stála ve frontě.

Co jsem ti říkal?

Povýšená, blahosklonná ultra mrcha, že? D.

A to ani nezmiňuju nafoukaná, arogantní, se zálibou v ponižování lidí. ;)

Už nikdy nebudu zpochybňovat tvou schopnost použití nadbytečných přídavných jmen. Odpustíš mi to? A.

Možná bys mi to mohla vynahradit... D.

Mohla bych ti dneska večer uvařit večeři...
Nebo další masáž? Drbaní na zádech? :) A.

Ano, prosím, kurva ano a ANO! ;)
Právě jsi mi vylepšila den. Promluvíme si později. D.

Jak to, že se to Danielovi v mém případě vždycky povede taky? Prostě jen tak. Cestou zpátky k Northrop Frye Hall jsem si pobrukovala v naději, že horká káva rozpustí Armstrongové ledovou fasádu a zlepší jí náladu. Zůstalo jen u toužebného přání. Další hodinu a půl byla stejně tak hnusná jako prvních patnáct minut našeho nešťastného setkání. Ale když ve tři čtvrtě na jedenáct vtančil do skleněných dveří Daniel, moje dobrá nálada byla okamžitě zpátky.

Tričko s krátkým rukávem. Žádná bunda.

Takže zatímco jsem slintala nad jeho nádhernými předloktími, tiše jsem děkovala bohu za to, že už je jaro. A pak jsem si vzpomněla, kde to vlastně jsem. Elaine byla ve své kanceláři a dveře měla dokořán.

Mluvíli jsme s Danielem o tom, že bychom po mé promoci postupně zveřejnili náš vztah, alespoň tedy před univerzitními pracov-

níky. Ale tři dny po konci semestru mi jako postupné zrovna nepřípadalo.

„Danieli,“ zasyčela jsem a střelila očima k Elaininým dveřím. „Co tady děláš?“

Hravě se ušklíbl a mávnul rukou. „Uklidni se,“ zašeptal. „Byl jsem u táty v kanceláři,“ vysvětloval nahlas, tak aby ho Elaine slyšela. „Už teď mu chybíš. A *zvlášť* ta tvoje ranní káva.“

Varovně jsem se na něj zamračila. O co se tu sakra pokouší?

„To ráda slyším,“ odpověděla jsem sladce. „Taky se mi po něm stýská. Jaké měl ráno?“

Elaine vylítla z kanceláře s náručí plnou starých katalogů.

„Ach. Ahoj, Danieli,“ vyštěkla. „Zapomněl jsi, kde je kancelář rektora?“

„Ne, teď jsem tam byl – pomáhal jsem otci vybalovat,“ dodal a uctivě pokýval hlavou.

„A jak si užívá v tom pánském klubu?“

„Má se toho ještě hodně co učit.“

„Že by si ukousl příliš velké sousto?“ zeptala se a s nadějí pozvedla obočí.

„To si nemyslím. Spíš bych řekl, že se těší na nové pracovní výzvy.“

Zamyšleně se na něj zadívala.

„A co tě přivádí sem?“ zeptala se.

„Otec mě poprosil, abych se tu zastavil předat Aubrey tohle.“ A s tím na mě nenápadně mrkl a podal mi bílou obálku. Na přední straně bylo napsáno „*Doporučení*“, ale ten rukopis byl Danielův, nikoliv Davidův. „Chtěl, abys tohle měla, až si budeš shánět práci. Kon-